

Zvěř za povodní v lužních lesích. (Dokončení).

MIKULA.

Nejvíce trpí komáři svízeli mláďata, a to hlavně zvěře srnčí. Nastane-li invaze komárů v době, kdy mladá srnčata ssají, mají srny vemínka od kořtné pod nimi. Když voda opadá, orlí zase od-
 nic padlý dobytek, hlavně vepřový. Orlí byli vel-
 mi krotci, vydrželi na stromě, i když člověk jel
 těsně pod nimi. Když voda opadá, orlí zase od-
 jest samozřejmě, že v době největších béd, za
 povodní, musí mít puška úplný klid. To netřeba
 zdůrazňovat, protože lidské srdce a zvláště srdce

VEČER ZA STODOLOU. (Obrázek z krutě zimy 1929. Foto Trnka, Slavkovice.)

zbaveno krve a po dlouhých mukách ubodáno
 k smrti. Po povodni je nutno zasle kusy zakopávat,
 aby se zabránilo ještě většímu rozšíření umrtlosti.
 Povodně přivádějí do zaplavených lesů i různě
 né hosty, a to hlavně z řad ptactva. Dostávají se
 návštěvy někdy hodně exotické. Podle roční doby,
 v kterou záplava panuje, přilétají nejčastěji
 vodní ptáci často ve velkém počtu. Po tisících se
 objevují husy, kachny, rackové, z vzácných zde
 byla před několika lety vyrvána výrostkům, kteří
 ji zranili, kachna mandarinka, přicházejí kormo-
 ráni a j. v.
 Protože povodeň přivádí mnoho ryb z velkých
 vodních toků, jsou ptáčkami milovníci jich hlavně
 z rodu ptactva. Asi před 6 lety se za povodně
 usídlilo poblíž jednoho hradu, na kterém si našli
 padlý kus zvěře, pět orlů, mezi nimiž byli zastou-
 peni říční i skalní, kteří zde zůstali po několik ne-
 děl a sorně se dali krmiti mříšinou! Dovážely se
 jim sem jednak padlé kusy zvěře, jednak z ves-
 pěstitele zvěře — myslivce, nebylo by schopno
 takové krutosti. Ani osamělé očividně nemocné
 kusy nelze odstřelovat, poněvadž by se výstře-
 lem, který za povodně zní jako rána z děla a nese
 se do velkých dálek, mohla vehnati do krutého
 živlu jiná zvěř, dosud zdravá. Kromě toho voda
 znemožňuje jakékoliv sledování po barvě, takže
 i s tohoto hlediska by rána byla nemyslivěkou.
 Avšak to, že za povodní necháváme pušku v kli-
 du, neznamená ještě, že ji necháváme doma. Právě
 naopak!
 Za povodní se myslivec v každé době vydává
 na obížděku. Sleduje krmení zvěře, její seskupení,
 hledí pomoci tam, kde je pomoc možná a podniká
 vše, aby zamezil nekalé řemeslo bídných škůdců
 za povodní — pytláky.
 Jako myslivci jest i pytlákoví známo, že zvěř,
 hlavně srnčí a vysoká, pokud bylo její stanoviště
 v blízkosti oborového plotu, snaží se jím unik-
 nouť ven. Je to cosi pudového. Okaf proto kladě

zvěře velké škody. Podmíní takové se strany
revírů může věsti zdejší úřad i k odnětí honit-
í se zvláště zdůrazňuje. Okresní hejtmán: Dr.
v. r. — Geimickým stanicím, obecním úřadům,
ekem spolu v Jihlavě na vědomí se žádost,
to působeno k dodržování těchto pokynů, příp.
meni sem liknavých osob. Okresní hejtmán: Dr.
v. r. — Jestlipek bylo více takových okresních
N—k.

Čeká cena zvířete pro hosty. Ke článku p. mž. o několika řádků z mé praxe. Přijít zvěř co dar nčnem honu — rozhoduje poněkud podle mého alo se způsobeu tak taktním, že zvěř se vzítí Dnes takových revírů je málo — aniž bych řekl, ale jsme vděční majitelé revírů, když po honě a někdy i po dohodu oběd, dá nám pří vzítí s sebou zvěř za běžnou cenu. Jsme většinou a nezapřeme, že si u ženy uděláme dobře yž ji něco přivezeme, co ona nemusí platit. Sama á nás vypovázá ke dvětem s veselým „Lovu á na též za něco stojí! Jestli na honě u majeme kterém zvěř-revír jen tak dalece leží na srdec, i nejmenším vytvořku z zvěř tolik peněz, kolik stěží kdo se seřídá z takovým počtem střelců.

Boh. Prošek.

TESE NA MOR. mloveno letos 14 tisíc.
V MALEM REVIRU 200 ha U VELKE BL-
mezi nimi jen dvě staré. Ze jedním ze
střelců byl asi tatínek, dokazují usmě-
vavá dva slámkový.

Katastrofální zima 1929 zůstává v dějinách myslivostí mezníkem pro nájemce honitab a lesních nebo polních, jejichž rozsah škod způsobené mezi zvěří všeho druhu, šel do statisíců jen na našem území. Uvažme-li, co znamená ztráta zvěře se stanoviska národohospodářského, jest třeba se nad touto pohromou zamyslet. V důsledku toho chci jen krátce zmínit se o zkušenostech nabytých v onom roce, pokud se týče ochrany zvěře před škodou a řádného přikrmování zvěřím polním i revírním ne zrovna ideálním, pro pěstování a okresními silnicemi na všechny strany, kde zvěř nemá klid, vzhledem ke značnému autoprovozu. Již v prosinci 1928 postavil jsem v revíru 10 bud 1½ m vysokých, krytých smrkem, kde jsem začal přikrmovat koroptve. Koncem druhé polovice ledna 1929 napadlo 1½ m sněhu a termoměr klesl na 35° C pod nulou. Doba pro zvěř byla nanejvýš kritická. Bylo nutno denně obíždět budy, vyhazovat navátý sníh a zasypávat koroptvím. Zajíci dostávali jelevoité seno a dále horší, boudy byly denně zaváty sněhem po odjezdu z pil hodiny. Následkem toho zvěř se k potravě již nedostala, stáhla se každý den na večer k vesnici, kde hledala potravu u samých stodol. Tou dobou začal jsem přikrmovat u vesnice na 3 krmelištích, zajíce ve vzdálenosti 30 kroků od stodoly. Každodenně kol 4 hod. odpírali krmivo na vzdálenost 20 kroků ode mne. K 5. hod. počali se stahovat ke krmnám další zajíci, kteří měli již nasytany pravidelné chodníky ve sněhu. Jednoho dne navštívili podivná na ubohou, vyhladovělou zvěř. Dáleko hůře bylo s koroptvemi; těm jsem denně spal na želez-

niční násyp, který byl hodně vysoký a chránil koroptve od severního větru, tak že tyto se tam ustavičně držely, neboť byly ve velmi zuboženém stavu. Vysílené a polozmrzlé, které jsem našel při obchůzce, krmil jsem doma v klecích, po zotavení a již lepší pohodě, pustil jsem je zase na svobodu. Je známo, že největšími škůdci za tehdejší zimy, mimo dravce, jako: káně, krahujce atd. byly šedé vrány, které uklovaly a křídly utloukaly vysílené koroptve. Proto nebudiž šedá vrána nikdy myslivcem šetřena. Příroda chová se macešsky jak vůči člověku, tak vůči zvířetě a všem těm, kdo s ní musí bojovat. Jsme svědky, že zvířetě letos alespoň u nás na Moravě, pokud se týče polních honiteb, máme nadprůměr a obzvláště tam, kde nájemce zvířetě pěstoval, chránil, šetřil a kritické zimy 1929 přikrmoval. V závěru chci jen podotknout, že vycházejí z určitých předpokladů a zkušeností, tvrdím, že jen revíry v dostatečné míře zavzvěně, řádně udržované a šetřené mohou v kritické době velké zimy vyjít bez pohromy, k dobru trpící zvířetě a radosti myslivce. Proto nezapomínejme v zimě, tam, kde nemáme remízku, postavit řádné boudy pro zvířetě, přikrmovati tuto v tom případě, kdy pro vysokou vrstvu sněhu, jakož i ledovou kůru, nemůže se zvířetě k potravě dostat. Jest třeba v tomto směru působiti na sousedy nájemce, aby řádně se o svůj revír starali, zvířetě v době kritické zimy řádně krmili, pokud se týče odstřelu tento správně prováděli, a to ve vlastním zájmu! K vytčené metě můžeme dospěti, budeme-li v kruhu svých známých získávati členy Čs. myslivecké jednotě, která ve »Stráži myslivosti« vychovává řádné myslivce a učí tyto, jak myslivost provozovati.

Jindřich Trnka.

Stříbrný jezevec. Neklamou-li všechny známky, představuje se toto zvířetě chovateli kožišinových zvířat co novinka v chovu, která svou zvláštností i mnohého upoutá. I tato zvířetě pochází z Ameriky (silver badger, krátce zvaný badger), podle druhu nic jiného nežli náš evropský jezevec (*Meles taxus* aneb *Ursus taxus*). Tělo je asi 60—65 cm dlouhé, štetec 15 cm dlouhý a výška asi 30 cm, váha starého samečka na podzim ca 17 kg. Zvláštním a rozdílným od jezevce našeho činí jezevec stříbrného jeho koží. Tento je hedvábně měkký, lesklý, stříbrného nádechu s bílým, šedým neb černým stínováním a je u nejlepších druhů zvířat přímo nádherný. Ale nejlepší druhy nenachází se ve Spojených státech, nýbrž v severozápadních prériích Kanady a dokazuje nám to druhý rozdíl od jezevce našeho: jezevec evropský obývá výhradně lesy, stříbrný jezevec dává přednost prériím. Doba kaňkování (páření) není ještě s určitostí zjištěna, dokázáno však je, že kaňkuje se zvířetě tato pozdě na podzim a asi začátkem února; který čas je kaňkováním hlavním, třeba ještě dokázati. Jelikož jezevec patří do rodiny kun, může se míti za to, že kaňkuje se na podzim. Dokázáno je, že mláďata vržena jsou obyčejně koncem dubna a začátkem května a počítá se 3 až 6 mladých. V zajetí zvykne si stříbrný jezevec brzy na své nové okolí, podněbí a potravu, za několik měsíců je skoro úplně ochočený, a jelikož se dosud nevyskytly vůbec nemoci a jen nepatrné ztráty, možno nazvati toto zvířetě skutečně otužilým a zdravým. (Musí se povážiti, že při takových pokusech o chov určitého zvířetě není Američan právě citlivý a bylo obzvláště u těchto zvířat bráno moc málo ohledu na ubytování a krmení v začátcích jejich zajetí.) O krmení stříbrného jezevce se názory chovatelů rozcházejí; jeden krmí jednou, druhý dvakrát denně, jisto však je a doporučuje se dbáti v první řadě na to, by způsob krmení u nás, tedy u importovaných zvířat, nebyl tak hrozně rozdílný od krmení, jehož se zvířetě dostalo před příchodem k chovateli našemu, neboť je logické, že třeba zvířetě všechno žere, přece si těžko zvykne z potrav, která na příklad pozůstávala jen z masa, ryb a pod. na potravu pozůstávající z vegetabilí a cerealií. Jistě musí si zvířetě poněkud na nově poměry zvyknouti a je na chovateli tento přechodný čas zajatci příjemni. O rentabilitě chovu stříbrného jezevce nelze ještě nic určitého říci, jelikož kožišina je cenná, počítá

se s větším ziskem nežli u chovu mývalů, vačic. — Ferry Volný, Uherčice.

Materská láska fenky. V Lázních Libverdě lantsku měla v tamním mlýně mladá, pěkná fenka devět štěnat, jež jí všechna byla odňatá dříve aspoň jedno jí bylo ponecháno. Fenku, náhle svých mláďat, nebylo po dva dny možno a její majitelé chovali obavu, že zvířetě to již třetího dne však zaslechli domácí lidé z ještě sténání a kňučení. Pátrající po příčině, nalezli dobře schovanou, pohřešovanou »Burgu« s mrtvými mláďaty, jež vynesla z vohy teplotou svého těla k životu zase přivedla také pud?

K dnešnímu číslu našeho listu jest přiložen firmy Karel Kocian, soukenický první zasilatel pánských a dámských látek v Humpolci. Dopol našim čtenářům, aby použili nabídky zmíněné dopsali si o nové jarní a letní vzorky oblekové, které jim budou bez jakéhokoliv závazku ke konci vyplaceny k nahlédnutí zaslány. Zvláště velké látek lesnických.

Spolkové zprávy.

Nový člen Čs. M. J. Za řádného člena Čs. M. J. přijat s platností od 1. ledna 1931: Lovecký Kladno. Předseda Ing. Felix Knapp, vrchní státních drah, Kročehlavy u Kladna, místopředseda Fr. Udlinek, obchodník, jednatel Fr. Horna, knihovník Alois Šimák, profesor, vesměs v Kladně legát do Čs. M. J. Fr. Horna. (Čs. M. J. — i)

Spolek pro ochranu myslivosti chov loveckých psů na československé země. Padě v Plzni koná VI. řádnou hromadu v sobotu dne 14. února 1931 o 7. hod. večerní v zihradě u Svobodů v Plzni, Perla. Při té příležitosti uspořádán přednáška p. revírníka J. Že na thema »Chov zvířetě, odstřel zvířetě a střelectví zýváme členstvo, aby se valné hromady a přec v plném počtu zúčastnilo. Připomínáme, že přec z úst zkušeného odborníka, jakým pan revírník Že skutečně jest, bude pro každého nejvyšší a poučná.

Klub přátel myslivosti v Plzni pořádal dne 24. t. r. svoji 18. řádnou valnou hromadu za účasti všech členů. S potěšením bylo konstatováno, že n v užiték zvířetě, které svého času krutými mraz staly, byly větším dílem velkým šetřením vypo Klub obhospodařuje 4 velké revíry. I letos, jako k ročně, pořádány byly m. j. naše střelecké závoc vrhané hliněné holuby, kde střelci naši velice dob velké konkurenci obstáli. Při volbě, konané listky, leni byli následující pánové: Jan Perlík, předs Karel Schneider, místopředsedou, Pexa Josef, I. lo Klus Rudolf, jednatelem, Voller Josef, pokladníkem. běh valné hromady byl velice důstojný. — Klub i myslivosti v Plzni pořádal dne 14. února t. r. jak vykle svoji IV. mysliveckou maskarní leč v sálech lovny ve Škvřanech s pronikavým úspěchem a ta účastí, že mnoho dobrých přátel nemohlo býti již nával vpuštěno. Zábava byla animovaná, přáte Výbor klubu děkuje tímto svým příznivcům za t cionelní věrnost a prosí, aby tato byla i nadále k zachována.

Lovecký a kynologický spolek moravský v Brně. p i s o schůzi v ý b o r u, konané dne 7. ledna 193 spolkových místnostech v hotelu Passage za před nictví p. inž. prof. Dyka. Jednatel Břehovský přc poslední zápis o výborové schůzi, k němuž se o s přihlásil p. Rosenbaum, žádaje o změnu stylisace pisu stran své stížnosti na neúplnost dřívějších pr kolů. Jeho přání bylo vyhověno a zápis opraven. P